

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Szd/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200409
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:2011200409.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci žalobkyne Fakultnej nemocnice Trnava, A. Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 006 103 81, právne zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Ján Majling, s.r.o. so sídlom Palárikova 14, 811 04 Bratislava, IČO: 35 960 728, proti žalovanému Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Želova 2, 829 24 Bratislava 25, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. ZS 205/00013/2010/R zo dňa 13. mája 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/55/2011-79 zo dňa 28. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Trnave č. k. 14S/55/2011-79 zo dňa 28. februára 2013 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým a druhostupňovým správnym orgánom

Rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Trnava č. k. 205/00013/2010 zo dňa 12. októbra 2010 na základe ukončeného výkonu dohľadu nad poskytnutím zdravotnej starostlivosti bola podľa § 18 ods. 1 písm. b/ bod 1, § 50 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 64 ods. 2 písm. b/ a ods. 5 zákona č. 581/2004 Z. z. a podľa § 47 Správneho poriadku poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti, Fakultnej nemocnici Trnava, A. Žarnova 11, 917 75 Trnava, IČO: 006 103 81 (ďalej len „poskytovateľ zdravotnej starostlivosti“) za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“), t. j. za porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne, uložená pokuta 2.000 € (slovom: dvetisíc eur).

Porušenie zákonnej povinnosti v zmysle § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. spočívalo v tom, že

poskytovateľ zdravotnej starostlivosti v období od 26.11.2009 do 31.11.2009 pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti u imunokompromitovaného pacienta I. Y. (ďalej len „pacient“) neliečil diagnostikovanú pneumóniu ako závažnú. V iniciálnej liečbe bola preto indikovaná kombinovaná ATB liečba betalaktámovým ATB s makrolidom alebo chinolónom. Taktiež u imunokompromitovaného pacienta bolo potrebné myslieť aj na mykotickú infekciu. Častými pôvodcami pneumónie u pacientov s chronickým ochorením pečene je Streptococcus pneumónie, rýchlou diagnostickou metódou je dôkaz jeho antigénu v moči, ktorý podľa dostupnej zdravotnej dokumentácie nebol vyšetrený. Kultivácia baktérií z nosohltanu má nižšiu prediktívnu hodnotu. V situácii, keď sa napriek inhalačnej liečbe kyslíkom oxygenácia pacienta nezlepšovala, ale naopak zhoršovala, bol dôvod na zabezpečenie adekvátnej ventilácie pacienta, a teda na príjem na kliniku anestéziológie a intenzívnej medicíny poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (ďalej len „KAIM“). Nezabezpečenie adekvátnej ventilácie pacienta počas pobytu na infekčnej klinike poskytovateľa zdravotnej starostlivosti (ďalej len „infekčná klinika“), čo úrad považuje za rozhodujúci moment, viedlo k zhoršeniu respiračného zlyhania s následným prehĺbením a ireverzibilitou metabolického rozvratu a kardiálnym zlyhaním, a to aj napriek neskoršej intenzívnej liečbe na KAIM.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca rozklad, o ktorom rozhodol Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou rozhodnutím č. ZS 205/00013/2010/R zo dňa 13. mája 2011 tak, že rozklad zamietol a rozhodnutie vydané prvostupňovým správnym orgánom potvrdil.

II.

Konanie na súde I. stupňa

Na základe žaloby preskúmal Krajský súd v Trnave napadnuté rozhodnutie, pričom dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, preto ju zamietol, a to z týchto dôvodov:

1/ nepovažoval za dôvodné poukazy na nerešpektovanie § 34 Správneho poriadku s poukazom na nevypočutie účastníka, resp. jednotlivých lekárov a nevypracovania znaleckého posudku. Ako bolo podrobne uvedené v napadnutom rozhodnutí, tak štatutárny zástupca, ako aj jednotliví do úvahy prichádzajúci lekári, mali možnosť v priebehu konania o výkone dohľadu vyjadrovať sa k jednotlivým skutočnostiam zisteným v konaní. Rovnako bol žalobkyni daný k dispozícii Protokol č. 151/2010, proti ktorému boli z jej strany podané námietky a tie boli po konzultácii s odborným konzultantom Úradu znovu prerokované so žalobkyňou. To, že žalobkyňa nevyužila možnosť vyjadriť sa k podkladom pre rozhodnutie na základe výzvy uvedenej priamo v upovedomení o začatí správneho konania vo veci pokuty, nemôže byť považované za vadu správneho konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie o pokute.

2/ nepovažoval za dôvodné ani tvrdenie, že žalovaný sa v rozhodnutí o rozklade nezaoberal námietkami podanými k Protokolu o vykonanom dohľade č. 151/2010. Je irelevantné, že Odporúčanie ústrednej komisie pre antiinfekčnú a antibiotickú politiku bolo vydané až v decembri 2009, nakoľko žalobkyňa bola v čase hospitalizácie pacienta povinná riadiť sa v tom čase účinným Usmernením Úradu verejného zdravotníctva SR o úprave opatrení v súvislosti s výskytom ochorení vyvolaných vírusom chrípky A(H1N1). Ako vyplynulo z rozhodnutí, aj z vyjadrenia k žalobe, zodpovednosť žalobkyne za porušenie povinnosti nesúvisí priamo so skutočnosťou, aká diagnóza bola určená ako príčina smrti, ale vyplýva z preukázaného porušenia povinnosti v súvislosti s liečbou ochorenia, pre ktoré bol pacient hospitalizovaný, t. j. bronchopneumónia po predchádzajúcom kontakte s chrípkovým vírusom a následného súvisiaceho respiračného zlyhania a prehĺbenia a ireverzibility metabolického rozvratu.

3/ Rovnako nie je v rozpore s právnou úpravou, ak na prejednanie veci v správnom konaní nebolo nariadené ústne pojednávanie. Správne orgány v rámci svojej kompetencie a vzhľadom na doterajší priebeh konania a skutočnosti zistené aj vykonaným dohľadom postupovali spôsobom, ktorý považovali za účelný. Podľa názoru súdu nie je dôvodný ani žalobný dôvod, že správne orgány dostatočne nepreukázali porušenie povinnosti poskytnúť zdravotnú starostlivosť správne. K otázke nenariadenia znaleckého dokazovania sud uvádza, že prvostupňový orgán postupom v zmysle § 43 zákona č. 581/2004 Z. z. na zistenie stavu veci pribral do konania dvoch konzultantov z oblasti infektológie a anestéziológie a intenzívnej medicíny. Zákon striktné nevyžaduje, aby vo veci bolo nariadené znalecké dokazovanie, ani nepriznáva vyššiu hodnotu znaleckému posudku v porovnaní s odborným posudkom konzultanta. Odborní konzultanti sa kompetentne vyjadrili k jednotlivým námietkam proti Protokolu z

výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou.

4/ Taktiež nie je preukázaný dôvod ani na spochybňovanie výsledkov takto vykonaného dokazovania, ani na ich dopĺňanie o znalecký posudok na účely podkladu pre rozhodnutie vo veci pokuty. V žalobe nebola nijakým konkrétnym spôsobom spochybnená správnosť záverov odborných konzultantov.

III.

Odvolanie, vyjadrenie

Proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie. Napriek vyslovenému názoru krajského súdu, že správne orgány v rámci svojej kompetencie a vzhľadom na doterajší priebeh konania a skutočnosti zistené aj vykonaným dohľadom postupovali spôsobom, ktorý považovali za účelný, žalobkyňa uviedla, že sa žalovaný nezaoberal námietkami, ktoré žalobkyňa v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu vzniesla, a to najmä v tom zmysle, že prvostupňový správny orgán porušil § 34 zákona o správnom konaní, v zmysle ktorého ods. 1 na dokazovanie mal použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, najmä nevypočul účastníka konania, a to zástupcu žalobkyne a nevypočul svedkov, ktorými sú konajúci lekári v liečebnom procese. Povinnosťou prvostupňového správneho orgánu bolo dať vypracovať znalecký posudok súdnym znalcom zapísaným v zozname znalcov pre príslušný odbor. Podľa žalobkyne pri osvojovaní právneho názoru nestačí vychádzať zo stanoviska konzultantov. Žalovaný viac-menej súhlasil, aby v tomto konaní, ako aj v ďalších konaniach, ktoré sú vedené proti žalobkyni a iným poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, boli podávané údajné odborné stanoviská neznámymi osobami tzv. „konzultantmi“, ktorí nemajú kvalifikačné predpoklady pre posudzovanie skutkového stavu súvisiaceho s vykonávaním zdravotnej starostlivosti.

Žalovaný mal podľa žalobkyne postupovať v zmysle § 34 Správneho poriadku, v zmysle ktorého podkladom pre rozhodnutie vo veci určite nemôže byť odborné stanovisko neznámej osoby označenej ako odborný konzultant. Žalovaný mal hodnotiť stanoviská odborných konzultantov ako právne bezvýznamné, ktoré nemôžu nahrádzať znalecký posudok, ktorý mal byť vo veci ako dôkaz vypracovaný súdnym znalcom. Ďalej žalobkyňa uviedla, že v stanovisku odborných konzultantov sú uvedené skutočnosti, ktoré sú v rozpore so skutkovým stavom zisteným v správnom konaní. Uviedla tiež, že v predmetnom konaní neboli správne a dostatočne zhodnotené ďalšie dôkazné prostriedky ako je pitevný protokol, ktorý jednoznačne ako príčinu smrti určil metabolický rozvrat pri základnej chorobe aktívnej zmiešanej cirhóze pečene. Problematika bronchopneumónie je uvedená ako ostatný nález a nie ako príčina smrti. Podľa názoru žalobkyne v danom prípade došlo k správne poskytnutiu zdravotnej starostlivosti, a to s ohľadom na zdravotný stav pacienta a zdravotná starostlivosť bola poskytnutá v súlade s platnými právnymi predpismi a v súlade so zdravotným stavom pacienta. Má za to, že rozhodnutie správneho orgánu sa zakladá na nesprávnom skutkovom základe, z ktorého boli vyvedené nesprávne závery.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Zdôraznil, že žalobca zjavne účelne a bezdôvodne argumentuje anonymitou prizvaných odborníkov - konzultantov. Uvedené osoby neboli žalobcovi neznáme ani počas správneho konania č. k. ZS 205/00013/2010 o uložení pokuty žalobcovi za porušenie §4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., a ani počas výkonu dohľadu nad zdravotnou starostlivosťou, ktorým žalovaný prešetroval správnosť zdravotnej starostlivosti, poskytnutej žalobcom v období od 26. novembra 2009 do 31. novembra 2009 pacientovi. Mená prizvaných osôb, ktoré sa podieľali na posudzovaní zdravotnej starostlivosti, sú výslovne uvedené vo viacerých meritórnych listinách žalovaného, ktoré boli doručované žalobcovi tak počas výkonu dohľadu (protokol č. 151/2010 o vykonanom dohľade), ako aj počas správneho konania (upovedomenie o začatí správneho konania, prvostupňové rozhodnutie, upovedomenie o postúpení rozkladu, druhostupňové rozhodnutie). Navyše žalovaný umožnil po ukončení výkonu dohľadu nahliadnuť zástupcom žalobcu do spisu dňa 15. júla 2010 a odovzdal im požadované fotokópie odborných stanovísk oboch prizvaných odborníkov - MUDr. W. D., odborníka v medicínskom odbore infektológia a MUDr. M. G., odborníka v medicínskom odbore anestéziológia a intenzívna medicína.

V rámci konania o rozklade vyzval tiež žalovaný žalobcu listom zo dňa 17. januára 2011 k oboznámeniu

sa so spisovou dokumentáciou vzťahujúcou sa k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti pacientovi, avšak bezvýsledne, keď tento sa na oboznámenie nedostavil a vyjadril sa listom zo dňa 24. novembra 2010 v zastúpení JUDr. Dariny Kurňavovej.

Neopodstatnené je aj tvrdenie, že žalovaný ako prvostupňový orgán nevykonával dostatočne dokazovanie, keď nevypočul žalobcu ako účastníka konania a nevypočul v liečebnom procese konajúcich lekárov. Žalobca mal možnosť viackrát vyjadriť sa vo veci, a to nielen písomne, ale aj ústne: dňa 16. februára 2010 sa počas výkonu dohľadu priamo v sídle žalobcu uskutočnilo osobné stretnutie so zástupcami žalobcu, dňa 15. apríla 2010 osobné prerokovanie záverov protokolu so žalobcom, dňa 6. júla 2010 prerokovanie námietok. Žalobca sa tiež vo veci vyjadroval aj písomne: vyjadrenie žalobcu zo dňa 22. februára 2010, obsahujúce vyjadrenie MUDr. I. G., primárky infekčnej kliniky zo dňa 19. februára 2010, vyjadrenie MUDr. I. C., primárky kožného oddelenia a službukonajúcej lekárky na infekčnej klinike zo dňa 19. februára 2010, vyjadrenie MUDr. Z. D., prednostky Kliniky anestéziológie a intenzívnej medicíny (KAIM) zo dňa 22. februára 2010. Taktiež námietky žalobcu voči protokolu obsahovali spoločné vyjadrenie MUDr. Z. D., prednostky KAIM a MUDr. N. F., primárky KAIM zo dňa 24. apríla 2010, vyjadrenie MUDr. Z. D., službukonajúcej lekárky zo dňa 20. apríla 2010, vyjadrenie MUDr. B. H., službukonajúcej lekárky zo dňa 20. apríla 2010, spoločné vyjadrenie MUDr. Z. G., PhD., m. prof., prednostky infekčnej kliniky a MUDr. I. G., primárky infekčnej kliniky zo dňa 23. apríla 2010 a tiež vyjadrenie MUDr. I. R., primárky kliniky pneumologie a ftizeológie zo dňa 23. apríla 2010, ktorá pacienta vyšetrovala v rámci konziliárneho vyšetrenia dňa 27. novembra 2009.

Žalovaný dal žalobcovi ako účastníkovi konania aj v priebehu správneho konania možnosť vyjadriť sa k veci a k podkladom pre rozhodnutie na základe výzvy, obsiahnutej v upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 10. septembra 2010. V rámci tejto výzvy sa však k zistenému skutkovému stavu a zadováženým dôkazom nevyjadril ani nerealizoval žiadne zo svojich zákonných práv ako účastníka konania.

Žalovaný považuje za nedôvodné tvrdenie o nedostatočnom dokazovaní a nedodržaní § 34 Správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten-ktorý dôkazný prostriedok vykonať. V súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania. V § 34 Správneho poriadku sú dôkazy uvedené len ako príklad, pričom ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutkový stav a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Správny poriadok nevylučuje, aby si žalovaný o odbornej - medicínskej otázke urobil úsudok na základe zadováženého odborného stanoviska erudovaného odborníka z príslušnej medicínskej oblasti, pretože ich stanoviská ako dôkaz pre budúce správne konanie o uložení pokuty za výkonom dohľadu zistené porušenie §4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. predpokladá aj zákon č. 581/2004 Z. z., podľa ktorého sa riadi výkon dohľadu, v ktorom sa vlastne zistia okolnosti naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. V danom prípade boli v konaní obstarané ako podklady rozhodnutia odborné stanoviská dvoch erudovaných odborníkov - MUDr. W. D. (infektológia) a MUDr. M. G. (antesteziológia a intenzívna medicína). V tejto súvislosti opakovane poukázal na rozsudok KS v Žiline č. k. 10S/207/2006-50 zo dňa 30. októbra 2007, v ktorom súd uviedol, že samotný zákon č. 581/2004 Z. z. počíta s odbornými vyjadreniami konzultantov ako dôkaznými prostriedkami v správnom konaní. Rovnaký právny názor vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 4Sžo/10/2008 zo dňa 26. februára 2009, ktorým potvrdil vyššie citovaný rozsudok KS v Žiline. Práve za účelom posúdenia správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti, ktorého výsledkom je konštatovanie, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne, a teda či došlo alebo nedošlo k porušeniu §4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., sa do procesu výkonu dohľadu prizýva aj príslušný odborník z posudzovanej medicínskej oblasti podľa § 43 ods. 4. zákona č. 581/2004 Z. z. Konzultanti musia spĺňať podmienky stanovené v § 43 ods. 6 cit. zákona, a to podmienku odbornej spôsobilosti podľa § 33 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v tých pracovných činnostiach, v ktorých majú vykonávať dohľad a podmienku najmenej päťročnej odbornej zdravotníckej praxe v oblasti poskytovania zdravotnej starostlivosti. Vyššie uvedený rozsudok najvyššieho súdu potvrdil záver krajského súdu v tom zmysle, že ak by aj správny orgán prizval do konania znalca, tento by vychádzal iba z tých skutočností, ktoré sú známe aj konzultantom a Správny poriadok v žiadnom zo svojich

ustanovení nezoraďuje jednotlivé dôkazné prostriedky podľa ich dôkaznej sily a nevylučuje, aby správny orgán na posúdenie odbornej otázky namiesto znalca použil aj odborný posudok konzultanta. Vzhľadom na uvedené neobstoí požiadavka ohľadom nariadenia znaleckého dokazovania.

Žalovaný v súvislosti s konštatovaním žalobcu, že nebral do úvahy závery o príčine smrti uvedené v pitevnom protokole uvádza, že za účelom objektívneho a náležitého posúdenia skutkového stavu veci si obstaral pitevný protokol z pitvy pacienta, ktorý bol už súčasťou spisu výkonu dohľadu. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, že uvedené bolo zo strany žalobcu namietané už počas výkonu dohľadu v rámci námietok k protokolu o vykonanom dohľade a žalovaný sa s uvedenou skutočnosťou vysporiadal tak počas výkonu dohľadu, ako aj v prvostupňovom rozhodnutí. Rovnako boli uvedené skutočnosti namietané aj v rozklade zo dňa 25. októbra 2010 a žalovaný sa v druhostupňovom rozhodnutí riadne s uvedenou námietkou vysporiadal. Rovnako sa k danej skutočnosti vyjadril aj vo vyjadrení k žalobe. Žalovaný napriek uvedenému opakovane zdôrazňuje, že v správnom konaní bola pokuta uložená za nedostatky v poskytnutej zdravotnej starostlivosti počas hospitalizácie pacienta u žalobcu, ktoré tvoria skutkovú podstatu správneho deliktu - porušenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. V danom prípade nie je rozhodujúca príčina smrti, ale skutočnosť, že v situácii, keď sa napriek inhalačnej liečbe kyslíkom oxygenácia pacienta nezlepšovala, ale naopak zhoršovala, bol dôvod na zabezpečenie adekvátnej ventilácie pacienta, a teda na jeho preloženie na KAIM. Nezabezpečenie adekvátnej ventilácie pacienta počas jeho hospitalizácie na infekčnej klinike totiž viedlo k zhoršeniu respiračného zlyhania s následným prehĺbením a ireverzibilitou metabolického rozvratu s kardiálnym zlyhaním, a to aj napriek neskoršej intenzívnej liečbe na KAIM. Na vyššie uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že príčinou smrti bol metabolický rozvrat pri základnom ochorení pečene, čo prvostupňový správny orgán nespochybnil, ale pri vzniku metabolického rozvratu spolupôsobilo nezabezpečenie adekvátnej ventilácie pľúc. S uvedeným konštatovaním žalovaného sa v plnej miere stotožnil aj prvostupňový súd. Na skutočnosť, že pacient si čiastočne za svoj zdravotný stav mohol aj sám, bolo prihliadnuté pri určovaní výšky pokuty, ako to vyplýva z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia žalovaného.

Vzhľadom na obsah vyjadrenia žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky nevyhovел odvolaniu žalobcu a aby rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

IV.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súde na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú súde zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z.z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o

správnom konaní v znení neskorších predpisov), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeľi v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 Správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 34 ods. 1 Správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 Správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 Správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 Správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Podľa § 34 ods. 5 Správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 Správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z.z., dohľad na mieste vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby (ďalej len „osoba oprávnená na výkon dohľadu“) na základe písomného poverenia úradu. Prizvanými osobami môžu byť zamestnanci iných právnických osôb alebo iné fyzické osoby s ich súhlasom.

Podľa § 50 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. (v znení účinnom do 30.06.2012), ak úrad pri výkone dohľadu nad poskytovaním zdravotnej starostlivosti zistí, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne 40) alebo ak úrad zistí porušenie povinností ustanovených v § 46 ods. 1, podľa závažnosti zistených nedostatkov a ich následkov môže uložiť poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti pokutu (§ 64 ods. 2) alebo zákaz výkonu zdravotníckeho povolania najviac na jeden rok; ak poskytovateľom zdravotnej starostlivosti je právnická osoba, zákaz výkonu zdravotníckeho povolania môže uložiť jej odbornému zástupcovi.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Žalobkyňa v odvolaní namietala jednak neúplne zistený skutkový stav, nevypočutie lekárov v liečebnom procese na ústnom pojednávaní, poradcov, ktorí vyjadrovali svoje stanoviská a závery namiesto znaleckého posudku, resp. posudkov a z toho vyplývajúce nesprávne právne posúdenie veci a nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Odvolací súd tieto námietky nepovažuje za opodstatnené. Stotožnil sa so záverom krajského súdu, že žalovaný postupoval správne a v súlade so zákonmi, keď do procesu výkonu dohľadu prizval odborných konzultantov v špecializovanom odbore infektológia - MUDr. W. D. a MUDr. M. G. - antestéziológia a intenzívna medicína, ktorí sú erudovanými odborníkmi v predmetnej

oblasti. Takýto postup žalovaného bol v súlade s § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z.

Z administratívneho spisu žalovaného nevyplyva, že by žalobca predložil nejaký konkrétny relevantný dôkaz, ktorý by nejakým spôsobom spochybňoval odborný záver žalovaného a preto i podľa názoru Najvyššieho súdu SR neexistoval právny dôvod, aby za daného skutkového stavu žalovaný vo veci nariadil ešte aj znalecké dokazovanie. V tejto súvislosti správne konštatuje žalovaný, že s postavením odborníkov v danom medicínskom odbore a súdnych znalcov sa už vysporiadal Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 4Sžo/10/2008 zo dňa 26. februára 2009, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 10S/207/2006-50 a od ktorého nemá odvolací súd dôvod sa odchýliť.

Odvolací súd tiež nezistil preskúmaním predloženého spisu, že žalovaný ako prvostupňový správny orgán nevykonával dostatočne dokazovanie, keď nevypočul žalobcu ako účastníka konania a nevypočul v liečebnom procese konajúcich lekárov. Žalobca mal možnosť viackrát sa vyjadriť vo veci, a to nielen písomne, ale aj ústne:

Žalovaný umožnil po ukončení výkonu dohľadu nahliadnuť zástupcom žalobcu do spisu dňa 15. júla 2010 a odovzdal im požadované fotokópie odborných stanovísk oboch prizvaných odborníkov - MUDr. W. D., odborníka v medicínskom odbore infektológia a MUDr. M. G., odborníka v medicínskom odbore anestéziológia a intenzívna medicína. V rámci konania o rozklade vyzval tiež žalovaný žalobcu listom zo dňa 17. januára 2011 na oboznámenie sa so spisovou dokumentáciou vzťahujúcou sa k poskytnutiu zdravotnej starostlivosti pacientovi, avšak bezvýsledne, keď tento sa na oboznámenie nedostavil a vyjadril sa listom zo dňa 24. novembra 2010 v zastúpení JUDr. Dariny Kurňavovej.

Dňa 16. februára 2010 sa počas výkonu dohľadu priamo v sídle žalobcu uskutočnilo osobné stretnutie so zástupcami žalobcu, dňa 15. apríla 2010 osobné prerokovanie záverov protokolu so žalobcom, dňa 6. júla 2010 prerokovanie námietok. Žalobca sa tiež vo veci vyjadroval aj písomne: vyjadrenie žalobcu zo dňa 22. februára 2010, obsahujúce vyjadrenie MUDr. I. G., primárky infekčnej kliniky zo dňa 19. februára 2010, vyjadrenie MUDr. I. C., primárky kožného oddelenia a službukonajúcej lekárky na infekčnej klinike, zo dňa 19. februára 2010, vyjadrenie MUDr. Z. D., prednostky Kliniky anestéziológie a intenzívnej medicíny (KAIM) zo dňa 22. februára 2010. Taktiež námietky žalobcu voči protokolu obsahovali spoločné vyjadrenie MUDr. Z. D., prednostky KAIM a MUDr. N. F., primárky KAIM zo dňa 24. apríla 2010, vyjadrenie MUDr. Z. D., službukonajúcej lekárky zo dňa 20. apríla 2010, vyjadrenie MUDr. B. H., službukonajúcej lekárky zo dňa 20. apríla 2010, spoločné vyjadrenie MUDr. Z. G., PhD., m. prof., prednostky infekčnej kliniky a MUDr. I. G., primárky infekčnej kliniky zo dňa 23. apríla 2010 a tiež vyjadrenie MUDr. I. R., primárky kliniky pneumologie a ftizeológie zo dňa 23. apríla 2010, ktorá pacienta vyšetrovala v rámci konziliárneho vyšetrenia dňa 27. novembra 2009.

Žalovaný dal žalobcovi ako účastníkovi konania aj v priebehu správneho konania možnosť vyjadriť sa k veci a k podkladom pre rozhodnutie na základe výzvy, obsiahnutej v upovedomení o začatí správneho konania zo dňa 10. septembra 2010. V rámci tejto výzvy sa však k zistenému skutkovému stavu a zadováženým dôkazom nevyjadril ani nere realizoval žiadne zo svojich zákonných práv účastníka konania.

Odvolací súd z týchto dôvodov považuje za nedôvodné tvrdenie o nedostatočnom dokazovaní a nedodržaní § 34 Správneho poriadku. Vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten-ktorý dôkazný prostriedok vykonať. V súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa odvolací súd stotožnil so záverom krajského súdu o zákonnosti preskúmaného rozhodnutia žalovaného, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobkyňa nemala v odvolacom konaní úspech a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.